

Arrest

nr. 244 847 van 26 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HAUQUIER, loco advocaat S. SAROLEA, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 3 oktober 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Boaco en bent u Nicaraguaans staatsburger. U was student verpleegkunde aan de Polytechnische Universiteit UPOLI. Op 19 april 2018 braken er manifestaties uit tegen de hervorming van de sociale zekerheid. Vanaf 20 april 2018 begon u, samen met vrienden van de universiteit, zelf ook deel te nemen. Hoewel u op 20 april 2018 reeds een bericht kreeg van de sandinistische studentenorganisatie UNEN waarin u duidelijk werd gemaakt dat u beter niet meer deelnam aan dergelijke manifestaties indien u geen negatieve gevolgen zou willen ondervinden voor uw verdere (studie)carrière, bleef u sindsdien deelnemen. Uw rol bestond er onder meer in om medicatie, die u uit het ziekenhuis waar u stage liep stal, aan te dragen voor de verzorging van de betogers die hard door de politie en paramilitaire groeperingen werden aangepakt. Manifestanten werden immers niet in het ziekenhuis verzorgd. Uw vader, die in een publieke school werkt en die officieel sandinist is, kreeg op zijn school van mensen te horen dat hij zijn zoon, zijnde u, in de gaten moest houden en dat hij ervoor moest zorgen dat u niet meer betoogde. Deze bedreigingen werden in de loop der tijd sterker en sterker. Er werd hem onder meer gezegd dat terroristen hetzij in de gevangenis, hetzij dood eindigen. In juni 2018 was u samen met een vriend, W.C.(...), onderweg naar een betoging toen jullie door de politie werden tegengehouden en aan een identiteitscontrole, die een dertigtal minuten duurde, werden onderworpen. Er werd jullie niet gezegd waarom jullie gecontroleerd werden en jullie konden na de controle zonder meer beschikken. Jullie besloten om niet meer aan de manifestatie deel te nemen. U keerde naar huis terug en sindsdien bleef u binnen. Ofschoon u persoonlijk nooit werd bedreigd, ontving uw entourage berichten over u die ze als bedreigend ervaarden. Zo bleef uw vader op school door aan het regime gelinkte personen aangesproken worden over u en ook de buurvrouw, die voor het regime is, informeerde zich over u bij uw moeder. Op een gegeven moment vernam uw vader zelfs dat u op een zwarte lijst figureerde. Om u niet mentaal te belasten, sprak hij u hierover echter niet aan. Dit deed hij pas wanneer u al in België was aangekomen. Omdat de situatie onhoudbaar werd, organiseerden uw familieleden uw vertrek naar België. Uw tante is getrouwd met een zekere P.L.(...), wiens broer, M.L.(...), in België woont. Jullie kwamen overeen dat u een tijdje bij M.L. zou verblijven. In december 2018 reisde u naar België. Toen uw tante P.L. op 12 januari 2019 solliciteerde bij een staatsapothek, werd haar duidelijk gemaakt dat, gelet op uw activiteiten, ze geen kans maakte. Dit voorval bewees voor u dat u inderdaad op lijsten van de overheid stond en was voor u dan ook de druppel die de emmer deed overlopen. U besloot niet meer naar Nicaragua terug te keren en verzocht op 1 februari 2019 in België om internationale bescherming. U vernam nog dat uw vader na uw vertrek op zijn werk nog steeds boodschappen ontving van sandinisten die hij als bedreigend ervaarde. De laatste keer was in juli 2019. Ook de buurvrouw blijft naar u vragen. U verklaarde niet naar Nicaragua te kunnen terugkeren uit vrees er opgepakt te zullen worden omdat u aan manifestaties tegen de regering heeft deelgenomen en omdat u in het buitenland asiel heeft aangevraagd. Nicaraguaanse verzoekers om internationale bescherming worden immers geassocieerd met de manifestanten tegen de regering.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; verschillende documenten ter staving van uw studies aan de Universidad Politécnica de Nicaragua (UPOLI); een WhatsAppconversatie s.d. over de manifestaties tussen vier vrienden, waarin u door één van uw vrienden aangeraden werd om uw huis niet te verlaten; een facebookbericht, d.d. 11 mei [2018], waarin u werd getagd en waarin de studenten van UPOLI en de bevolking opgeroepen worden om deel te nemen aan een mars op zaterdag 12 mei [2018]; twee foto's van u – slechts op één ervan bent u herkenbaar te zien – ter staving van uw deelname aan manifestaties; een mail- en WhatsAppconversatie tussen verschillende familieleden, onder wie M.(...) en P.L.(...), over uw situatie in Nicaragua en over uw vertrek naar België, waarin onder meer vermeld wordt dat u op een zwarte lijst staat en dat u publiekelijk uw onvrede met de regering hebt uitgedrukt maar dat u enigszins beschermd wordt door de positie van uw vader; een document opgesteld door Marc Lemaître en zijn partner waarin ze bevestigen dat ze u gedurende uw verblijf in België ten laste nemen; enkele foto's waarop u in een luchthaven in Nicaragua te zien bent ten tijde van uw vertrek naar België; en enkele algemene internetartikelen over de situatie in Nicaragua.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden

aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde door uw deelname aan protesten in Nicaragua niet naar uw land van herkomst terug te kunnen keren. U ontving op de eerste dag van uw deelname aan protesten immers een dreigbericht van een sandinistische studentenorganisatie, via uw vader die in het Nicaraguaanse onderwijs werkt werd u bedreigd en vernam u dat u op een zwarte lijst staat en ook na uw vertrek uit Nicaragua ontvingen uw familieleden, zoals uw vader en uw tante, die door uw deelname aan protesten niet in een staatsapothek werd aangeworven, nog bedreigingen. Dat u in het vizier van de Nicaraguaanse autoriteiten zou zijn gekomen, heeft u evenwel niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst blijkt dat u na het beëindigen van uw beweerde deelname aan de protesten gedurende ongeveer een half jaar, i.e. van juni 2018 tot uw vertrek in december 2018, voortdurend thuis verbleef zonder dat er ook maar enige poging werd ondernomen om u op te pakken en dat de autoriteiten nooit bij u thuis langs kwamen. Het enige wat gebeurde was dat de buurvrouw, die volgens u het regime steunt, vragen over u stelde, niets meer (CGVS, p. 12).

In verband met de bedreigingen die u persoonlijk ontving ten gevolge van uw deelname aan protesten sloop er daarnaast een aanzienlijke tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u dat de bedreigingen na uw laatste deelname aan een betoging en na de politiecontrole in juni 2018 bleven duren. Zo kreeg u bedreigingen van regeringsgezinde studentenbewegingen die u zeiden dat u geen werk zou vinden en dat u uw studies zou moeten stopzetten (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei u evenwel dat u enkel de eerste dag van uw deelname aan protesten, i.e. in april 2018, door een studentenvereniging werd bedreigd, later niet meer. Na de politiecontrole in juni 2018 werd u dan ook niet meer persoonlijk bedreigd. Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw eerdere verklaringen (CGVS, p. 16-17). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg kan worden beschouwd. Aan uw verklaringen persoonlijk te zijn bedreigd ten gevolge van uw deelname aan protesten kan bijgevolg geen geloof gehecht worden.

Aangezien u niet aannemelijk gemaakt heeft persoonlijk door sandinisten geviseerd te zijn geweest, terwijl u sinds uw beweerde deelname aan protesten gewoon thuis verbleef, is het evenmin aannemelijk dat anderen, zoals uw vader en uw tante, in uw plaats werden bedreigd. Dit blijkt tevens uit het feit dat er wat de door uw familieleden ontvangen bedreigingen betreft ook een ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen sloop. Aanvankelijk verklaarde u dat uw vader voortdurend werd bedreigd, zelfs na uw vertrek naar België: de laatste keer waarvan u wist dat hij bedreigd werd was op 19 juli [2019]. Er werd hem toen gevraagd wanneer u naar Nicaragua zou terugkeren (CGVS, p. 6). Even later, i.e. na een pauze tijdens het onderhoud, zei u evenwel dat de laatste keer dat uw vader over u in het kader van de problematiek rond uw deelname aan manifestaties aangesproken werd in het begin van het jaar 2019 was, ergens in januari of februari (CGVS, p. 7-9). Hiermee geconfronteerd, reageerde u enkel dat u niet goed had opgelet en herhaalde u dat uw vader voor het laatst op 19 juli [2019] werd bedreigd (CGVS, p. 15). Een louter herhalen van één versie van de feiten kan echter weerom niet als afdoende uitleg voor een dergelijke tegenstrijdigheid worden weerhouden. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende de dreigementen ten aanzien van familieleden.

Ook uw beweringen dat u op een zwarte lijst met deelnemers aan betogingen zou staan overtuigen niet. U had immers bijzonder weinig geactualiseerde informatie over deze lijst. U beweerde weliswaar dat deze lijst aan uw vader op het werk werd getoond toen u nog in Nicaragua was, maar dat hij u daarover toen niet heeft gesproken. Uw aanwezigheid op deze zwarte lijst heeft u pas vernomen toen u al in België was aangekomen (CGVS, p. 16). Dat hij hierover niet met u gesproken zou hebben, terwijl hij hier klaarblijkelijk wel met uw oom Philippe over heeft gesproken (zie door u neergelegde mail d.d. 28 oktober 2018) en terwijl hij u wel, zij het beperkt, over andere bedreigingen aan uw adres kon spreken (CGVS, p. 19), komt evenwel erg bevreemdend over. Bovendien wist u niet wie die zwarte lijst aan uw vader zou hebben getoond en hoe vaak deze zwarte lijst op uw vaders werk werd getoond (CGVS, p. 16). U wist evenmin of u ten tijde van uw onderhoud op het Commissariaat-generaal nog steeds op deze zwarte lijst stond (CGVS, p. 17). Dit wist u niet omdat u sinds het moment dat jullie over asiel spraken het thema van de zwarte lijst niet meer hadden aangeraakt (CGVS, p. 17). Opvallend is voorts

dat, hoewel u erkende dat uw vader mogelijk stappen zou kunnen zetten om u van deze zwarte lijst te verwijderen, hij dergelijke stappen niet gezet heeft, dat u hem niet gevraagd heeft om dergelijke stappen te zetten en dat u niet wist waarom hij geen dergelijke demarches heeft ondernomen. Het interesseerde u ook niet om dit te weten en u kon evenmin uitleggen waarom het u niet interesseerde (CGVS, p. 18-19). Dat u niet over dergelijke, nochtans cruciale informatie beschikte, tast de geloofwaardigheid van uw bewering actueel op een zwarte lijst te staan aanzienlijk aan. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij zich grondig informeert over al deze aspecten die rechtstreeks verband houden met de kern van zijn vrees, hetgeen u manifest nagelaten heeft te doen.

Dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u in het vizier bent gekomen van sandinisten, dat u en uw familieleden werden bedreigd en dat u op een zwarte lijst bent terechtgekomen, blijkt tevens uit het feit dat u in mei 2018, nadat u naar eigen zeggen al een (dreig)bericht gekregen had van de studentenbeweging, nog een paspoort uitgereikt kreeg en dat u op 12 december 2018 probleemloos, hoewel er volgens de mail van uw oom d.d. 17 juli 2018 een heksenjacht tegen opposanten werd georganiseerd en u volgens hem gevaar liep omdat u publiekelijk, als lid van een studentengroep, uw onvrede met de regering zou hebben geuit en hoewel u volgens de mail van dezelfde oom d.d. 28 oktober 2018 op een zwarte lijst zou gestaan hebben, het land kon verlaten. U verklaarde weliswaar dat u voor uw vertrek op de luchthaven ondervraagd werd. Tijdens dat gesprek werd er echter op geen enkele manier verwezen naar uw beweerde deelname aan manifestaties (CGVS, p. 12), waardoor uit niets blijkt dat de ondervraging op de luchthaven meer was dan een routinecontrole. Uw probleemloos legaal vertrek uit Nicaragua tast bijkomend de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ten gevolge van uw beweerde deelname aan manifestaties aan.

Deze zienswijze wordt bevestigd doordat uit uw verklaringen blijkt dat niemand van uw vrienden met wie u aan protesten deelgenomen zou hebben ooit werd gearresteerd (CGVS, p. 14). Ook uw vriend [W.], die in juni 2018, toen jullie onderweg waren naar een protest, samen met u aan een identiteitscontrole werd onderworpen, kwam hierdoor nooit in de problemen. Nochtans verblijft en werkt hij momenteel nog steeds in Nicaragua (CGVS, p. 10). Dat hij de zoon is van een (historisch) lid van de sandinisten en dat het daardoor is dat hij niet in de problemen is gekomen, zoals u aanstipte, overtuigt niet. Uw vader is immers ook lid van de sandinisten. U zei weliswaar dat uw vader pro forma lid is, maar dat de personen op zijn werk ook wel weten dat hij het in werkelijkheid niet is. Bijgevolg hielp het feit dat uw vader op papier sandinist is u niet vooruit (CGVS, p. 10). Deze uitleg overtuigt echter niet. Uw oom schreef in dit verband in een mail immers dat hij vermoedde dat u een beetje beschermd werd doordat uw vader een belangrijke post bekleedt en dat hij lid is van de partij (zie mail d.d. 28 oktober 2018). Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat veel overheidsambtenaren die de protesten steunden, onder wie artsen en leerkrachten, werden ontslagen. Ook ambtenaren die zelf niet hadden deelgenomen maar wiens familieleden hadden deelgenomen konden worden ontslagen. Uit uw verklaringen kan evenwel opgemaakt worden dat uw vader, die officieel sandinist is, die volgens u aan alle vergaderingen en bijeenkomsten van de partij deelneemt en die constant probeert zijn familie een sandinistisch profiel aan te meten (CGVS, p. 11), ondanks uw beweerde deelname aan protesten nog steeds in het onderwijs werkt. Uit niets blijkt dat uw profiel bijgevolg fundamenteel verschillend zou zijn als dat van uw vriend [W.].

Gewezen op het geheel van voorgaande vaststellingen, met name dat de autoriteiten u nooit kwamen zoeken, dat ze u in mei 2018, ondanks uw beweerde deelname aan protesten, nog een paspoort uitreikten, dat u het land legaal kon verlaten en dat geen van uw vrienden met wie u protesteerde werd gearresteerd, en gewezen op het feit dat niet alle deelnemers aan betogingen werden gearresteerd, werd u gevraagd naar aanwijzingen waarom u dan wel zou worden gearresteerd. U wist niet hoe u op deze vraag moest antwoorden en bracht bijgevolg geen enkele mogelijke aanwijzing aan waarom u, in tegenstelling tot vele anderen met eenzelfde profiel als het uwe, dan wel zou worden gearresteerd (CGVS, p. 15).

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat u helemaal niet aannemelijk gemaakt heeft dat u louter omwille van uw beweerde deelname aan manifestaties bij terugkeer naar Nicaragua met de autoriteiten in de problemen zou komen.

Betreffende uw vrees om bij terugkeer opgepakt te worden omdat u in het buitenland om internationale bescherming heeft verzocht (CGVS, p. 12-13), kan er, naast het feit dat noch de Belgische autoriteiten noch internationale organisaties zoals IOM aan de Nicaraguaanse autoriteiten informatie verstrekken betreffende uw verzoek om internationale bescherming in België, nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat een louter verzoek om internationale

bescherming in het buitenland of een louter (langdurig) verblijf in het buitenland in Nicaragua niet strafbaar of problematisch is. Bij terugkeer kunnen Nicaraguanen wel onderworpen worden aan een al dan niet grondige ondervraging, waarbij onder meer de motieven van hun verblijf in het buitenland onderzocht worden en waarbij er ook geverifieerd wordt of de terugkerende Nicaraguaan niet betrokken is in een lopende juridische procedure. Problemen stellen zich hierbij echter volgens verschillende geraadpleegde bronnen enkel voor personen met een welbepaald politiek profiel (en ook voor personen die in de Verenigde Staten in de gevangenis hebben gezeten). U heeft echter, zoals hierboven reeds uitvoerig geargumenteed werd, niet aannemelijk gemaakt dat u een dergelijk problematisch politiek profiel zou hebben. U kon evenmin voorbeelden geven van mensen die louter omwille van een langdurig verblijf in het buitenland, i.e. een verblijf van langer dan drie maanden, bij terugkeer werden gearresteerd (CGVS, p. 13).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Nicaragua van december 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/country_of_origin_report_nicaragua_20181220.pdf blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua is wijdverspreid en wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, het gewelddadig neerslaan van protesten en verwijderen van wegblokkades evenals arbitraire arrestaties zijn veelvoorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel geviséerd. Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

De door u aangebrachte documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw universitaire studies, uw reis naar België en uw verblijf bij de familie Lemaître staan hier niet ter discussie. Betreffende de overige informatie die u aanbracht, met name de twee foto's ter staving van uw beweerde deelname aan manifestaties, het mailverkeer en de algemene informatie over Nicaragua, dient erop gewezen te worden dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten moeten kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is, aangezien u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u omwille van uw loutere deelname aan manifestaties in het vizier van de Nicaraguaanse autoriteiten bent gekomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*.

Verzoeker vraagt in hoofddorde de toekenning van het vluchtelingenstatuut. Hij herhaalt in geval van terugkeer naar Nicaragua vervolging te vrezen vanuit de Nicaraguaanse autoriteiten omwille van zijn deelname aan protesten en zijn specifieke profiel. Verzoeker wijst erop dat niet wordt betwist dat:

- hij deelnam aan de protesten tegen de sociale zekerheid;
- hij medicatie bracht voor de verzorging van betogers;
- hij een student is;
- zijn vader sandinist is en werkt op een publieke school;
- de protesten van april 2018 in Nicaragua gewelddadig waren, demonstranten werden gewond of zelfs gedood en dat Nicaraguanen hun land hebben verlaten omwille van schendingen van hun fundamentele rechten.

Wat dit laatste betreft, citeert verzoeker uit de bij het verzoekschrift gevoegde COI Focus van 3 april 2020.

Verzoeker is de mening toegedaan dat de verwerende partij de gehele geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag in twijfel trekt op grond van oppervlakkige tegenstrijdigheden in de verklaringen die niet van essentiële aard zijn; nergens in de bestreden beslissing verwijt de verwerende partij hem flagrante leugens, manifest tegenstrijdige verklaringen of een volstrekt incoherent vluchtrelaas.

Verzoeker zet verder zijn persoonlijk profiel uiteen, alsmede dat van de slachtoffers in Nicaragua. Hij voert aan dat de verwerende partij een abstracte analyse maakt van zijn dossier daar ze niet heeft stilgestaan bij het geweld van de demonstraties van april-juni 2018 en bij de profielen die vervolgens door de overheden werden vervolgd. Onder verwijzing naar de COI Focus van december 2018 benadrukt verzoeker dat hij een student is evenals een gezondheidswerker die tijdens de demonstraties zijn hulp heeft geboden aan de slachtoffers, waardoor hij het risico loopt te worden vervolgd in geval van terugkeer naar Nicaragua.

Wat betreft zijn persoonlijke bedreigingen geeft verzoeker aan:

“Na het deelnemen aan de demonstraties nissen april 2018 en juni 2018 besloot verzoeker om zich tot zijn vertrek uit Nicaragua te schuilen. Hij kwam niet meer buiten, had geen contacten meer met de autoriteiten, met niemand en daarvoor kon hij ook niet meer persoonlijk bedreigd worden door de overheden. Het feit dat hij gedurende een beperkte periode niet meer bedreigd werd is geen bewijs dat verzoeker niet meer bedreigd zou zijn of niet bedreigd is geweest.

Des te meer, de buurvrouw die het regime steunde, vroeg constant over verzoekers' activiteiten. Nu hij gedurende deze periode stil stond was er niets meer aan haar te vertellen.

Verzoeker werd bedreigd na het deelnemen aan demonstraties waar hij een specifieke rol had, namelijk medicatie bezorgen voor de gewonden.

Verzoeker was dus in de frontlinie voor de schade die het regime veroorzaakte en kon getuigen van de rampzalige gevolgen van het geweld die gebruikt werd.

De bedreigingen kwamen voornamelijk van sandinisten studentenorganisaties en duurden tot juni 2018. Vanaf juni 2018 besloot hij om zich te schuilen en discreet te blijven, na een identiteitscontrole van een dertigtal minuten in juni 2018.

De tegenstrijdigheid die aangestipt wordt door verwerende partij tussen zijn verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS heeft te maken met de periode van de bedreigingen: deze zijn begonnen in april 2018 en gestopt in juni 2018.

Verzoeker begrijpt niet hoe het komt dat het anders genoteerd is bij Dienst Vreemdelingenzaken en benadrukt dat er gedurende deze kleine interviews er aangedrongen wordt om kort te zijn en dat verzoeker zich misschien vergist heeft bij het geven van de periode van de bedreigingen.

Verzoeker was in het visier van de overheden. Het feit dat hij in mei 2018 een paspoort uitgeleverd kreeg is niet in tegenspraak met zijn vaststellingen daar hij zijn paspoort voor april 2018 en het begin van de manifestaties aangevraagd heeft. Ook het feit dat hij "probleemloos" het land heeft kunnen verlaten is geen pertinent argument. Verzoeker werd ondervraagd en verwerende partij toont ook niet aan dat agenten die aanwezig zijn op de luchthaven perse geïnformeerd zijn van alle demonstranten die in april 2018 deelgenomen hebben aan manifestaties. Het COI FOCUS toont aan dat gemiddeld 4000 Nicaraguaanse per maand het land verlaten om internationale bescherming in een ander land te verzoeken. Het is onmogelijk dat alle politieagenten alle reizigers streng controleren."

Wat betreft de bedreigingen van zijn familie betoogt hij:

"Het CGVS is van oordeel, dat aangezien verzoekers' persoonlijke bedreigingen niet aangetoond werden, het niet aannemelijk is dat verzoekers' vader of tante ook dan bedreigd werden.

Verzoeker heeft bewezen dat hij persoonlijk bedreigd werd (zie hierboven, a)) en dat de argumenten van verwerende partij onafdoende zijn.

Verzoekers' vader werkt op een publieke school en is officieel sandinist. Het is dus duidelijk dat hij een dubbelzinnige rol speelde : hij wou aan de ene kant zijn zoon beschermen en aan de andere kant, zichzelf en zijn job

Verzoekers' vader werd nog ondervraagd over zijn zoon op 19 juli 2019. Het zeggen dat het enkel begin 2019 gebeurde was een fout van verzoeker en een moment van onoplettendheid.

Zich baseren op dit enig argument van onoplettendheid om de bedreigingen die verzoekers' vader gekregen heeft te weerleggen alhoewel er niet betwist wordt dat verzoeker heeft deelgenomen aan de manifestatie en dat verzoekers' vader een sandinist is, wat de kansen verhoogt dat deze ondervraagd zou worden over de activiteiten van zijn zoon die tegen de sandinisten zijn aangezien verzoeker toch een specifieke en zichtbare rol had gedurende deze manifestaties, is niet serieus.

Het bestaan van "een zwarte lijst" wordt niet betwist door verwerende partij maar de aanwezigheid van verzoeker in deze zwarte lijst wel.

Er zij aan herinnerd dat verzoekers' vader zich ongetwijfeld in een moeilijke situatie bevond : thuis moest hij zijn zoon geruststellen en op het werk moest hij zich aan de kant van de sandinisten tonen.

Voor hem was er geen voordeel of belang om verzoeker te verwittigen dat hij op een zwarte lijst stond; dit zou hem meer angst brengen, wat op dat moment niet nodig was. Verzoeker was een jonge volwassene, amper 20 jaar, en op het moment dat verzoekers' vader vernam dat hij op de zwarte lijst was, werd de prioriteit hem uit het land te brengen.

Verwerende partij blijkt de moeilijke en dubbelzinnige rol dat verzoekers' vader heeft gespeeld en blijft spelen te vergeten als hij voor zijn persoonlijke fysieke integratie wil zorgen en voor zijn baan. Het was ook moeilijk voor verzoekende partij om zijn vader te confronteren met deze zwaarte lijst en de mogelijkheden om zijn naam daarvan te wissen aangezien verzoekende partij zich schuldig voelde van de moeilijke situatie van zijn vader.

Zijn vader en verder zijn tante, die voor een Staatsapothek solliciteerde werden het duidelijk gemaakt dat verzoeker op een zwaarte lijst stond en dat zijn activiteiten gekend werden door de overheden."

Verzoeker geeft aan dat hij alles heeft geprobeerd om documenten neer te leggen en zijn relaas te ondersteunen. Hij stelt zijn verzoek om internationale bescherming ook zo snel mogelijk bij de Belgische overheden te hebben ingediend en dat hij al het slachtoffer werd van vervolgingen (bedreigingen). De artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet zijn volgens verzoeker bijgevolg van toepassing.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en verwijst hij naar de hierboven aangehaalde elementen.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de vernietiging van de bestreden beslissing. Hij is van mening dat de verwerende partij zijn relaas duidelijk onvoldoende heeft geanalyseerd en verwijst ook hier naar de hoger aangehaalde elementen.

2.2. Verzoeker voegt volgende documenten toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift:

- stuk 2: COI Focus, *Nicaragua – Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*, april 2020;
- stuk 3: COI Focus, *Nicaragua*, december 2018.

3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Nicaragua uit vrees er te worden opgepakt omdat hij als student zou hebben deelgenomen aan manifestaties tegen de regering en omdat hij in het buitenland asiel heeft aangevraagd.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de context in Nicaragua waarbij hij aangeeft dat de protesten van april 2018 er gewelddadig waren, demonstranten geraakten gewond of werden gedood en dat vele Nicaraguanen hun land hebben verlaten omwille van schendingen van hun fundamentele rechten. Verder verwijst verzoeker nog naar de COI Focus “*Nicaragua*” van december 2018 en voert hij aan dat hij omwille van zijn profiel als student en gezondheidswerker die deel heeft genomen aan de demonstraties, tot een risicogroep behoort.

Na lezing van de COI Focus “*Nicaragua*” van december 2018 beaamt de Raad dat de toestand in dat land problematisch is en dat de heersende repressie in sterke mate is toegenomen. Verzoeker verwijst terecht naar dit algemeen landenrapport. Niettemin gaat hij eraan voorbij dat een verwijzing naar de algemene situatie in zijn land van herkomst en algemene rapporten in casu niet volstaat om aan te tonen dat hij aldaar werkelijk wordt bedreigd, vervolgd of geïsoleerd door de autoriteiten omwille van zijn beweerde deelname aan demonstraties.

Uit de voorliggende landeninformatie blijkt immers niet dat er sprake is van een systematische vervolging van elke persoon die enigszins kritiek uit op het regime, die demonstreert, of die sympathiseert met de opposanten.

Indien de repressie in sterke mate is toegenomen, dan zijn het vooral personen met een specifiek profiel die in de aandacht komen van de Nicaraguaanse overheden. Dit betreffen voornamelijk personen die door hun handelingen bekend raken, zoals jongeren en studenten die deelnemen aan de protesten – in het bijzonder zij die behoren tot militante studentenbewegingen –, leraren die weigeren deel te nemen aan pro-regeringsdemonstraties of die hun oppositie tegen de regering uiten, gezondheidswerkers die medische zorg bieden aan betogers, voormalige militaire personeelsleden die weigeren toe te treden tot paramilitaire groeperingen, mensenrechtenverdedigers, journalisten die berichten over de protesten, leden van de Katholieke kerk die bemiddelen in het conflict, boeren die hun oppositie tegen de regering uiten, zoals leden van de Boerenbewegingen en militanten, vrouwen in hun rol als moeder van betogers en mensenrechtenverdedigers, kinderen en adolescenten, en tegenstanders van het regime van Ortega (COI Focus “*Nicaragua*”, december 2018, p. 14-28).

Noch het CGVS noch de Raad betwisten aldus dat in de heersende Nicaraguaanse context burgers met een welbepaald profiel kunnen worden vervolgd of geïsoleerd. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel dat het risico op vervolging afhankelijk is van de individuele omstandigheden. Een loutere verwijzing naar een risicoprofiel volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. De beoordeling van het risico op vervolging is immers afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Verzoeker moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar Nicaragua. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat hij hier niet in slaagt.

3.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd. Dienaangaande kunnen volgende bemerkingen worden gemaakt.

Met betrekking tot de neergelegde documenten die verzoekers identiteit en nationaliteit aantonen, alsmede zijn universitaire studies, zijn reis naar België en zijn verblijf bij de familie L. in België, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat deze betrekking hebben op feiten die op zich niet worden betwist.

De whatsappconversaties en het mailverkeer tussen verschillende vrienden en familieleden zijn niet afkomstig van een objectieve bron. Dergelijke conversaties op sociale media kunnen verder eenvoudig worden geënceneerd en bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt besproken en evenmin kunnen ze worden geverifieerd. In het bijzonder merkt de Raad op dat de whatsappconversaties niet zijn gedateerd, het betreffen enkel screenshots. Om deze redenen kan aan zulke conversaties en mailverkeer dan ook maar heel beperkte bewijswaarde worden toegekend en volstaan zulke conversaties en mailverkeer op zich niet om een internationale beschermingsstatus te bekomen.

Het facebookbericht van 11 mei 2018 waarin verzoeker werd getagd en waarin de studenten van UPOLI en de bevolking worden opgeroepen om deel te nemen aan een mars op zaterdag 12 mei 2018

alsmede twee foto's van verzoeker ter staving van zijn deelname aan manifestaties (waarbij verzoeker slechts op één foto herkenbaar te zien is), tonen hoogstens aan dat hij aan een manifestatie heeft deelgenomen. Hieruit kan op zich niet worden afgeleid dat verzoeker omwille van zijn loutere deelname in het vizier is gekomen van de Nicaraguaanse autoriteiten.

De Raad voegt hieraan nog toe dat noch de whatsappconversaties, noch uit de facebookberichten of foto's kan worden opgemaakt dat verzoeker behoort tot de '19 april beweging' die aan de Universidad Politecnica de Nicaragua (UPOLI) de manifestaties organiseerde.

De internetartikelen over de situatie in Nicaragua zijn louter algemeen van aard en maken op zich niet aannemelijk dat verzoeker persoonlijk wordt gevisieerd door de Nicaraguaanse overheden.

Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

3.3. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Nicaragua te verlaten. Hij stelt immers vast dat (i) verzoeker na het beëindigen van zijn beweerde deelname aan de protesten gedurende ongeveer een half jaar voortdurend thuis bleef zonder dat er ook maar enige poging werd ondernomen om hem op te pakken, (ii) er een aanzienlijke tegenstrijdigheid sloop in zijn opeenvolgende verklaringen over de bedreigingen die hij persoonlijk ontving ten gevolge van zijn deelname aan protesten, (iii) aangezien verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt persoonlijk door sandinisten te zijn gevisieerd, het evenmin aannemelijk is dat anderen, zoals zijn vader en zijn tante, in zijn plaats werden bedreigd, hetgeen tevens blijkt uit het feit dat er ook een ernstige tegenstrijdigheid sloop in verzoekers opeenvolgende verklaringen over de bedreigingen die zijn familieleden zouden hebben ontvangen, (iv) verzoeker bijzonder weinig geactualiseerde informatie had over de zwarte lijst met deelnemers aan betogingen ofschoon hij beweert op deze lijst te staan, (v) verzoekers probleemloos legaal vertrek uit Nicaragua bijkomend de geloofwaardigheid aantast van zijn beweerde vrees ten gevolge van zijn beweerde deelname aan manifestaties, (vi) niemand van verzoekers vrienden met wie hij aan protesten zou hebben deelgenomen ooit werd gearresteerd, en (vii) verzoeker geen enkele mogelijke aanwijzing aanbracht waarom hij, in tegenstelling tot vele anderen met een gelijkaardig profiel, dan wel zou worden gearresteerd. Daarnaast stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker zijn vrees om bij terugkeer te worden opgepakt omdat hij in het buitenland om internationale bescherming heeft verzocht, niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat deze bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

Zoals hierna zal blijken, slaagt verzoeker er niet in deze bevindingen in een ander daglicht te stellen of te weerleggen.

3.4. Vooreerst blijkt dat verzoeker na het beëindigen van zijn beweerde deelname aan de protesten gedurende ongeveer een half jaar, van juni 2018 tot zijn vertrek in december 2018, voortdurend thuis verbleef zonder dat er ook maar enige poging werd ondernomen om hem op te pakken en dat de autoriteiten nooit bij hem thuis langs kwamen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 3 oktober 2019, p. 12). Verzoekers argument dat het feit dat hij gedurende een beperkte periode niet meer werd bedreigd geen bewijs vormt dat hij niet meer zou zijn bedreigd of niet is bedreigd, waarbij hij verder betoogt *“Des te meer, de buurvrouw die het regime steunde, vroeg constant over verzoekers' activiteiten. Nu hij gedurende deze periode stil stond was er niets meer aan haar te vertellen”*, is zodanig vaag en onbeduidend dat de Raad dit geen dienstig verweer acht. Mocht verzoeker daadwerkelijk in het vizier zijn gekomen van de Nicaraguaanse autoriteiten en zelfs op een zwarte lijst figureren, is het niet geloofwaardig dat ze hem thuis niet zouden komen opzoeken, te meer er volgens verzoeker een mail

voorligt van zijn oom van 17 juli 2018 waaruit zou moeten blijken dat in die periode een heksenjacht tegen opposanten werd georganiseerd.

Bovendien blijkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in verband met de bedreigingen die hij persoonlijk ontving ten gevolge van zijn deelname aan protesten. De bestreden beslissing geeft hierover het volgende aan: *“Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u dat de bedreigingen na uw laatste deelname aan een betoging en na de politiecontrole in juni 2018 bleven duren. Zo kreeg u bedreigingen van regeringsgezinde studentenbewegingen die u zeiden dat u geen werk zou vinden en dat u uw studies zou moeten stopzetten (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei u evenwel dat u enkel de eerste dag van uw deelname aan protesten, i.e. in april 2018, door een studentenvereniging werd bedreigd, later niet meer. Na de politiecontrole in juni 2018 werd u dan ook niet meer persoonlijk bedreigd. Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw eerdere verklaringen (CGVS, p. 16-17).”* Ook in het verzoekschrift blijft verzoeker zijn verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken ontkennen. Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet worden beschouwd als een afdoende uitleg. Waar verzoeker nog stelt dat hij zijn verhaal kort moest houden, wijst de Raad erop dat het feit dat het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij coherente verklaringen aflegt. Dat verzoeker zijn verhaal kort moest houden, verklaart verder niet waarom hij op de DVZ iets anders vertelt dan op het CGVS.

Aan verzoekers verklaring persoonlijk te zijn bedreigd ten gevolge van zijn deelname aan protesten, kan bijgevolg geen geloof gehecht worden.

Aangezien verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt persoonlijk te zijn gevisieerd door sandinisten, terwijl hij sinds zijn beweerde deelname aan protesten gewoon thuis verbleef, is het evenmin aannemelijk dat anderen, zoals zijn vader en zijn tante, in zijn plaats werden bedreigd. Dit blijkt ook uit het feit dat er wat de door zijn familieleden ontvangen bedreigingen betreft, ook een ernstige tegenstrijdigheid in verzoekers opeenvolgende verklaringen is vast te stellen. De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast: *“Aanvankelijk verklaarde u dat uw vader voortdurend werd bedreigd, zelfs na uw vertrek naar België: de laatste keer waarvan u wist dat hij bedreigd werd was op 19 juli [2019]. Er werd hem toen gevraagd wanneer u naar Nicaragua zou terugkeren (CGVS, p. 6). Even later, i.e. na een pauze tijdens het onderhoud, zei u evenwel dat de laatste keer dat uw vader over u in het kader van de problematiek rond uw deelname aan manifestaties aangesproken werd in het begin van het jaar 2019 was, ergens in januari of februari (CGVS, p. 7-9). Hiermee geconfronteerd, reageerde u enkel dat u niet goed had opgelet en herhaalde u dat uw vader voor het laatst op 19 juli [2019] werd bedreigd (CGVS, p. 15). Een louter herhalen van één versie van de feiten kan echter weerom niet als afdoende uitleg voor een dergelijke tegenstrijdigheid worden weerhouden.”* Door louter te volharden dat het enkel begin 2019 gebeurde en te stellen dat het een fout was en een moment van onoplettendheid, overtuigt verzoeker allerminst. De Raad herinnert eraan dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen. Daar verzoeker er niet in slaagt coherente en eenduidige verklaringen af te leggen betreffende de dreigementen ten aanzien van familieleden, een essentieel element van zijn vluchtrelaas, kan hieraan geen geloof worden gehecht. Het betoog dat het niet serieus is zich op dit enige argument te baseren, kan niet worden aangenomen, nu bovenvermelde vaststellingen duidelijk handelen over essentiële elementen die behoren tot de kern van verzoekers relaas.

Daarbij komt nog dat verzoeker uiterst gebrekkige kennis etaleert over de zwarte lijst met deelnemers aan betogingen, ofschoon hij verklaart ook op deze lijst te staan. Verzoeker beweert dat deze lijst aan zijn vader op diens werk werd getoond toen hij nog in Nicaragua was, maar dat zijn vader hem daarover toen niet had gesproken. Dat verzoeker zijn aanwezigheid op deze zwarte lijst pas zou hebben vernomen toen hij al in België was aangekomen, acht de Raad echter niet geloofwaardig. Verzoekers uitleg dat zijn vader het hem niet wilde vertellen om hem niet meer angst te bezorgen en dat zijn prioriteit was om hem het land uit te krijgen, overtuigt geenszins. Zijn vader heeft immers wel, zij het beperkt, over andere bedreigingen aan zijn adres gesproken (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud

3 oktober 2019, p. 19). Indien zijn vader zou te weten zijn gekomen dat zijn zoon op de zwarte lijst figureerde, dan mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker hierover toch degelijk zou zijn geïnformeerd. Verder wist verzoeker niet wie die zwarte lijst aan zijn vader zou hebben getoond noch hoe vaak deze zwarte lijst op zijn vaders werk werd getoond (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 3 oktober 2019, p. 16). Verzoeker wist evenmin of hij ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS nog steeds op deze zwarte lijst stond (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 3 oktober 2019, p. 17). Het verweer dat het moeilijk was voor verzoeker om zijn vader hiermee te confronteren, is allerm minst ernstig te noemen en wijst op een desinteresse in zijn hoofd die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door hem beweerde vrees voor vervolging. Van een verzoeker die internationale bescherming zoekt kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de geschetste vrees in te schatten. Het feit dat verzoeker nalaat dit te doen, wijst op een gebrek aan interesse en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn bewering op een zwarte lijst te staan. Waar hij nog verwijst naar de moeilijke situatie van zijn vader die tevens sandinist is en vreesde voor zijn baan, merkt de Raad op dat verzoeker zelf erkende dat zijn vader mogelijk stappen zou kunnen zetten om hem van deze zwarte lijst te verwijderen maar dat hij dergelijke stappen niet heeft gezet, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van dit argument. Samen met de vaststellingen dat verzoekers vader ook niet heeft gevraagd om dergelijke stappen te zetten, dat verzoeker niet wist waarom hij geen dergelijke demarches heeft ondernomen, dat dit hem ook niet interesseerde en hij evenmin kon uitleggen waarom het hem niet interesseerde (ibid., p. 18-19), besluit de Raad dat dit de geloofwaardigheid van verzoekers bewering dat hij actueel op een zwarte lijst staat aanzienlijk aantast.

Hoewel verzoeker naar eigen zeggen al een (dreig)bericht had gekregen van de sandinistische studentenbeweging en hoewel er volgens de mail van zijn oom van 17 juli 2018 een heksenjacht tegen opposanten werd georganiseerd en verzoeker volgens zijn oom gevaar liep omdat hij publiekelijk, als lid van een studentengroep, zijn onvrede met de regering zou hebben geuit en hoewel verzoeker volgens de mail van dezelfde oom van 28 oktober 2018 op een zwarte lijst zou hebben gestaan, kreeg verzoeker niettemin in mei 2018 nog een paspoort uitgereikt kreeg en kon hij op 12 december 2018 probleemloos het land verlaten. Uit deze feiten blijkt eens te meer dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in het vizier is gekomen van sandinisten, dat hij en zijn familieleden werden bedreigd en dat hij op een zwarte lijst is terechtgekomen.

Dat hij zijn paspoort voor april 2018 had aangevraagd, verm ag hieraan geen afbreuk te doen. Verzoeker verklaart weliswaar dat hij voor zijn vertrek op de luchthaven werd ondervraagd, doch tijdens dat gesprek werd er echter op geen enkele manier verwezen naar zijn beweerde deelname aan manifestaties (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 3 oktober 2019, p. 12). Uit niets blijkt dan ook dat de ondervraging op de luchthaven meer was dan een routinecontrole. Waar verzoeker in het verzoekschrift laat gelden dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat de agenten aanwezig op de luchthaven per se geïnformeerd zijn van alle demonstranten die in april 2018 hebben deelgenomen aan manifestaties, wijst de Raad op verzoekers eigen verklaringen waarbij hij aangeeft dat hij reeds voor zijn vertrek op een zwarte lijst stond. Dit zou dan logischerwijze ook aan het licht moeten zijn gekomen tijdens deze routinecontrole. De commissaris-generaal kan derhalve ook hier worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoekers probleemloos legaal vertrek uit Nicaragua bijkomend de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees ten gevolge van zijn beweerde deelname aan manifestaties aantast.

De Raad merkt nog op dat verzoeker volgende motieven in de bestreden beslissingen over de voorgehouden problemen omwille van zijn beweerde deelname aan manifestaties volledig ongemoeid laat:

“Deze zienswijze wordt bevestigd doordat uit uw verklaringen blijkt dat niemand van uw vrienden met wie u aan protesten deelgenomen zou hebben ooit werd gearresteerd (CGVS, p. 14). Ook uw vriend [W.], die in juni 2018, toen jullie onderweg waren naar een protest, samen met u aan een identiteitscontrole werd onderworpen, kwam hierdoor nooit in de problemen. Nochtans verblijft en werkt hij momenteel nog steeds in Nicaragua (CGVS, p. 10). Dat hij de zoon is van een (historisch) lid van de sandinisten en dat het daardoor is dat hij niet in de problemen is gekomen, zoals u aanstipte, overtuigt niet. Uw vader is immers ook lid van de sandinisten. U zei weliswaar dat uw vader pro forma lid is, maar dat de personen op zijn werk ook wel weten dat hij het in werkelijkheid niet is. Bijgevolg hielp het feit dat uw vader op papier sandinist is u niet vooruit (CGVS, p. 10). Deze uitleg overtuigt echter niet. Uw oom schreef in dit verband in een mail immers dat hij vermoedde dat u een beetje beschermd werd doordat uw vader een belangrijke post bekleedt en dat hij lid is van de partij (zie mail d.d. 28 oktober 2018). Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat veel overheidsambtenaren die de protesten steunden, onder wie artsen en leerkrachten, werden ontslagen. Ook ambtenaren die zelf niet hadden deelge-

nomen maar wiens familieleden hadden deelgenomen konden worden ontslagen. Uit uw verklaringen kan evenwel opgemaakt worden dat uw vader, die officieel sandinist is, die volgens u aan alle vergaderingen en bijeenkomsten van de partij deelneemt en die constant probeert zijn familie een sandinistisch profiel aan te meten (CGVS, p. 11), ondanks uw beweerde deelname aan protesten nog steeds in het onderwijs werkt. Uit niets blijkt dat uw profiel bijgevolg fundamenteel verschillend zou zijn als dat van uw vriend [W.].

Gewezen op het geheel van voorgaande vaststellingen, met name dat de autoriteiten u nooit kwamen zoeken, dat ze u in mei 2018, ondanks uw beweerde deelname aan protesten, nog een paspoort uitreikten, dat u het land legaal kon verlaten en dat geen van uw vrienden met wie u protesteerde werd gearresteerd, en gewezen op het feit dat niet alle deelnemers aan betogingen werden gearresteerd, werd u gevraagd naar aanwijzingen waarom u dan wel zou worden gearresteerd. U wist niet hoe u op deze vraag moest antwoorden en bracht bijgevolg geen enkele mogelijke aanwijzing aan waarom u, in tegenstelling tot vele anderen met eenzelfde profiel als het uwe, dan wel zou worden gearresteerd (CGVS, p. 15).” De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden – daar verzoeker deze volledig ongemoeid laat – door de Raad overgenomen.

Verzoekers verklaringen worden aldus gekenmerkt door talrijke onaannemelijkheden, incoherenties, onwetendheden en tegenstrijdigheden. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille louter omwille van zijn beweerde deelname aan een manifestatie in het vizier zou zijn gekomen van de Nicaraguaanse autoriteiten. Bijgevolg kan een vrees voor vervolging in dit opzicht niet worden aangenomen.

3.5. Zijn vrees om bij terugkeer te worden opgepakt omdat hij in het buitenland om internationale bescherming heeft verzocht, maakt verzoeker evenmin aannemelijk. De commissaris-generaal motiveert op correcte wijze:

“Betreffende uw vrees om bij terugkeer opgepakt te worden omdat u in het buitenland om internationale bescherming heeft verzocht (CGVS, p. 12-13), kan er, naast het feit dat noch de Belgische autoriteiten noch internationale organisaties zoals IOM aan de Nicaraguaanse autoriteiten informatie verstrekken betreffende uw verzoek om internationale bescherming in België, nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat een louter verzoek om internationale bescherming in het buitenland of een louter (langdurig) verblijf in het buitenland in Nicaragua niet strafbaar of problematisch is. Bij terugkeer kunnen Nicaraguanen wel onderworpen worden aan een al dan niet grondige ondervraging, waarbij onder meer de motieven van hun verblijf in het buitenland onderzocht worden en waarbij er ook geverifieerd wordt of de terugkerende Nicaraguaan niet betrokken is in een lopende juridische procedure. Problemen stellen zich hierbij echter volgens verschillende geraadpleegde bronnen enkel voor personen met een welbepaald politiek profiel (en ook voor personen die in de Verenigde Staten in de gevangenis hebben gezeten). U heeft echter, zoals hierboven reeds uitvoerig geadverteerd werd, niet aannemelijk gemaakt dat u een dergelijk problematisch politiek profiel zou hebben. U kon evenmin voorbeelden geven van mensen die louter omwille van een langdurig verblijf in het buitenland, i.e. een verblijf van langer dan drie maanden, bij terugkeer werden gearresteerd (CGVS, p. 13).”

Dit motief wordt echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht, zodat het onverminderd overeind blijft en door de Raad tot het zijne wordt gemaakt.

Het louter toevoegen van de COI Focus, *Nicaragua – Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*, van 3 april 2020, als stuk 2 bij het verzoekschrift, zonder enige toelichting en zonder deze informatie op zijn concrete geval toe te passen, volstaat op zich niet om tot een ander besluit te komen.

3.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In casu kan de Raad, gelet op bovenstaande vaststellingen, voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking nemen.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet voldoende aannemelijk werden gemaakt, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

4.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Nicaragua van december 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/country_of_origin_report_nicaragua_20181220.pdf) blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua is wijdverspreid en wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, het gewelddadig neerslaan van protesten en verwijderen van wegblokkades evenals arbitraire arrestaties zijn veelvoorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel geviseerd. Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit verkeerde conclusies heeft getrokken.

4.3. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

5. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekers vluchtrelaas en vluchtmotieven worden niet aannemelijk gemaakt en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of geviseerd in Nicaragua. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was hij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het

land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES